

תיירות

וערי הסיפון

עד לפני כמה שנים היה טיול לאירופה בבחינת דבר בלתי-מושג לגבי רוב הנוער. אולם השנה כבר נראה בבירור, שאנפי בני-נוער, שחסכו סכום לא גדול במיוחד, הצליחו לעבור את הים אל מחוץ-חלומם. כיצד הם עשו זאת?

בארץ פועלות שלוש חברות כספות ראי-שיות, המעבירות נוסעים לנמלי אירופה: חברת האניות התורכית פוסידון, המפעילה את האניות אדנה ואיסטנבול; החברה הישראלית אפירוסטיק, המפעילה את הרמס ו-פגוס, והחברה הישראלית צים, המפעילה את האניות היסיתכוניות תיאודור הרצל וחולת.

מתוך מאון העונה האחרונה מתברר כי מתוך מאה אלף נוסעים, שהפליגו אל נמלי אירופה וחזרה, השתמשו מחציתם באניות צים, ומחציתם באניות החברות הזרות. מה משך אותם להעדיף את האניות הזרות על האניות של חברת הספנות הישראלית?

המחיר הוא הקובע. הסיבה העיקרית היא — המחיר. בעוד שהמחיר הנמוך ביותר באניות צים עד נאפולי, למשל, הוא 80 דולאר (ללא מיסים), הרי שהחברה התורכית היתה מוכנה למכור עבור 81 דולאר כרטיס הלוך-וחזור באותו מסלול, הציעה נוסף לכך, הנחות, עד 35 אחוז, לסטודנטים, עיתונאים וקציני-קבע.

החברה היוונית, לעומת זאת, מכרה כרטיסי-סיפון הלוך וחזור, במחיר 70 דולאר בלבד. לרוכשיהם ניתן לבלות את שלושת ימי-ההפלגה הקצייים, בכסא-נוח על הסיפון.

לכן העדיפו כל אותם אלפים להיטלטל על גבי ספינות קטנות, בתא-רחק, מאשר לשלם יותר עבור ההנאה מנוחיות של אניות צים.

לחברות הזרות השתלם הדבר. כי אותן האניות עובדות בין כה וכה בהיבול מיט-ענים באותו קו. לכן ניצלו את עונת טיולי-הקיץ, העלו על סיפניהן מטיילים ככל-שיכלו.

הקו נסגר בחורף. אולם הזילזול בי-נוסעים היה בעוכריהן. בקיץ שעבר נשארר בנמל חיפה 60 איש, שעמדו להפליג בי-אניה אתינא, מאחר והחברה היחידת מכרה כרטיסים מעל לקיבולת האניה ורבה-חובל סירב להסיעם.

מיקרה דומה אירע באותו זמן לקבוצת מטיילים מנהל-עונו, שנשארה בנמל הי-איטלקי ברינדיזי.

אולם לשיא הזילזול הגיעה חברת הי-אניות היוונית, אשר מכרה לאחרוני מטיילי-העונה כרטיסים הלוך-ושוב, מבלי לטרוח להודיע להם, שהחברה סוגרת את הקו למשך חודשי החורף. התוצאה: ישראלים רבים, שהגיעו לנמלים — בדרך כלל בפרוטם האחרונה — נאלצו לחזור לחיפה בתנאים גרועים עוד יותר, מאחר ובאניות הצרפתיות שהובילו את חודשי-החורף של החברה היחידת, מחירי הנוסיעה היו גבוהים יותר.

משנה שם משנה מזל. לקראת הי-עונה הבאה מתכוננת החברות הזרות לי-הכניס לקו אניות נוספות ושוב, רק לעונת הפרוספריטי.

מאחר ולאניות הנוכחיות יצא בינתיים שם רע, ניקטו חלק מהן, כנראה, בתכסיס שהוא חוקי לגמרי: הם פשוט יצבעו את שמות האניות הישנות ישנו את שמותיהן, וייצרו רושם כאילו הן חדשות.

חברה

בדיחות השבוע

לוי אשכול חלה. שמו לו עלוקות על הגב. תוך יום הוא מצץ את כולן, אחת אחת.

אחרי שכל חברי הממשלה נפטרו, הם הגיעו לגיהנום. שם הובאו לאגם גדול של מים עכורים, הרוכסו איש איש, לפי גודל חטאיו: לגולדה הגיעו המים עד לבדכיים, למשה דיין עד למוחניים, לאשכול עד לצוואר. דויד בן-גוריון עמד, כשרק כפות רגליו בתוך הנוזל המצחין. שאלוהו: "מדוע יצאת בעונש הקל ביר-תר? הרי חטאת יותר מכולם!" חייך בן-גוריון: "אבל אני עומד על ראשו של שמעון פרס!"

שימלה לך, קצין תהיה לנו, אומרות

הנשים בעלות הטעם הנועז לגדעון

אוברזון המתכנן אופנה בעזרת אשתו

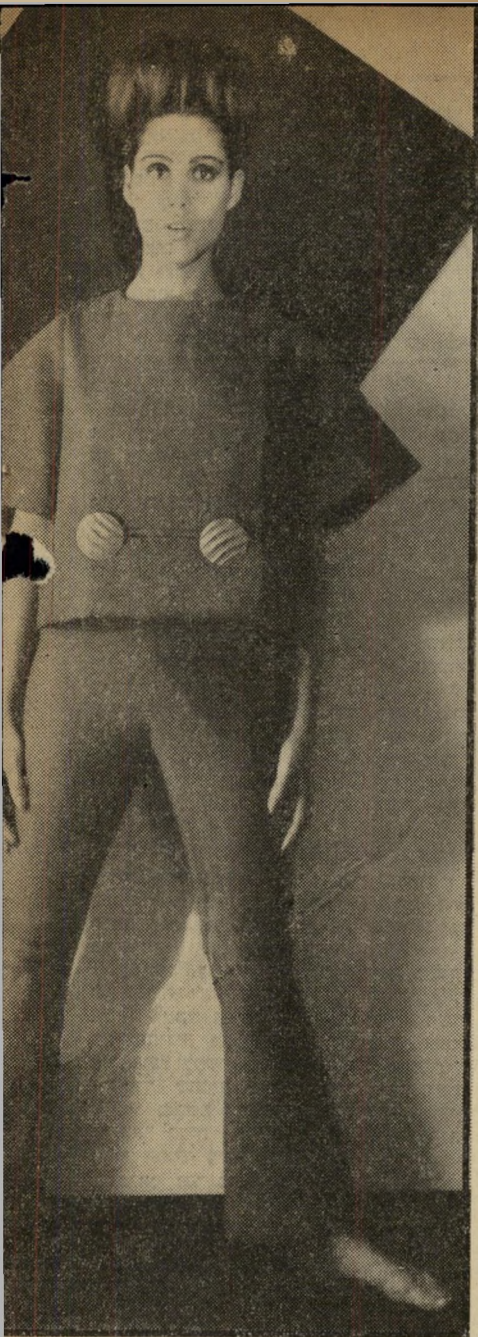
גאי-אופנה — הרי יש לו, לגדעון, לפחות מה שקיראים הפסיכולוגים "השפעת הסביב-בה". בואגב, ביוגוסלביה, ניהל הסבא שלו בית-אופנה. אמו תופרת. אביו מנצח תזמורת-ג'ז בארץ — דולצ'י קארלו.

ממנו ירש הבן חוש לקצב, המוצא היום את ביטויו בדגמיו. גדעון היה רקדן-באלט, ניגן שנים על פסנתר. מותר לומר שכשרר-גורמלודה קיבל את הטיפול היאות.

כשרמד בגמנסיה, הוא תפר שמלות לאמו. אבל כמו כל האופנאים, קשה לו, לבן ה-19, להודות שהיה זה חלומו מי-ילדות להלביש נשים. נידמה לו שזה נשמע גברי יותר לומר שתמיד שאף להיות אדריי-

השחפת לעולם נשארת. עוד תצוגת-אופי-נה נערכה בשרתון. השע מאות נשים שתו נטי-פה. שמונה מאות אכלו גם עוגה. עסקי-נית הליגה הכריזה כי המישה עד עשרה עולים מכל אלף נושאים אתם ארצה שחפת פתוחה. התזמורת ניגנה קיס מי האני חרי-שי, רעיית ראש-העיר, אורה נמיר, קנתה חמש הגרלות. גברת אהרת זכתה בשעון-זהב זוכסה. אחדות העזו להגיע במגפני-עקב. אחדות בכובעי פרווה. אולם כולן כי-שמלות הכי טובות שלהן. השחפת לעולם נשארת, אך האופנה משתנית. צריכים להרי-אות את השמלה כל עוד היא במודה.

רבים סובלים מן השחפת, אבל לא נער-חיחר אחד, בן 19. בזכותה הוזמן גדעון

הימאית האדומה

היא ליאורה לפידות, המ-אידיאלי למארכת, בביתה הקרטול, היא המילה האחרונה של נשות אירופה, ש-הסתם, גם לארץ. ליאורה היא דמות חדשה על המסלול

זהו: הגבר שלי

ראש העיר

אורה נמיר (ממושק-גה. היא לא פסקת-השמלות שהוצגו בתצוגה, בהנחה,

האמא הזוהרת

שמשכת תשומת-לב כל-לית, היא דיצה חבס, אם-לשני ילדים, הנחשבת לאחת הנשים היפות בארץ.

אוברזון עליידי לוחמות הליגה להציג את יצירותיו. בפעם הראשונה ככולן יחיד בי-ערב שלם.

פיקאדיילי, מארטיני, סקאלה ונוק-טורנו שלו, על שמעונה, ליאורה, נורית ומימי, זכו לתשואות מתאימות. אורה נמיר, ראשת העיר (זה מתחרז), פלטה: "הוא כיש-רוך, גידעון!" (זה גם מתחרז). באותה אוק-טאבה מתפעלת בה העירה, לפני חצי שנה, גברת אפריקאית אחת, מארי טרו הופואה-בואני, נשיאת חוף השנהב, לבת בעלה: "את רואה את הילד הזה? הוא הייס גדול!" והזמינה אצל הילד שמלת-ערב השופת גב, בתכלת-זהב.

הילד הזה אינו רק מווקן, אלא גם מסור-כן. הוא מחונן בנתונים של דיקטאטור-אופ-נה. כן, הוא מאמין מאוד בעצמו. הוא מא-מין באמונה שלמה, כמעט דתית, שמה ש-דור שלנו באמת צריך, זו שימלת-אמפייר-לשעזות-הערב. שום ישראלי לא בטח אי-פעם בקוי-שביתת-הנשק, כמו הילד הזה בקו הי-H ור A שלו.

משעשע עד אימה לחשוב שילדים קטנים כאלה עלולים מחר לצוות על מיליונים לשים את קו הירכיים על החזה, או את המותניים על הברכיים, או את החזה על הגב, ואת הגב על התפיים. והמיליונים — או המיל-יונות, ליתר דיוק — יצייתו.

אם זה נחוץ להבנת התופעה ששמה